

WACHTEN OP HET EINDE

WACHTEN OP HET EINDE

SANDY TERRYN

Roman

***B**eeecake Publishing*

2022

‘Iedere ontwikkeling is pas met haar parodie voltooid’

Søren Kierkegaard

DEEL 1

Toen Daniël zich op een kille novemberavond net had neergelooft om naar het dagelijks theater van het nieuws te kijken, luidde de vreselijk irriterende bel. Mickey, de achterdochtige Jack Russell, begon meteen te grauwen als een bezetene. Angstig keken hij en Rachel, zijn moeder, elkaar aan. Als dat maar geen onheil betekende! Wie belt nu nog zo laat aan, vroegen beiden zich af. Daniël rechtte moeizaam zijn relaxzetel en zocht naar zijn vertrouwde wollen slippers met geruite motief. De slippers, die al twintig jaar dienstdeden en helemaal versleten waren en geweldig stonken, waren niet direct vindbaar. Voor de zoveelste keer waren ze onder de zetel verdwenen. Terwijl hij zich boog, ging de bel nogmaals over. 'Ja, ja, ik kom al!' riep Daniël geïrriteerd en duwde Mickey met zijn voet in de keuken en sloot de deur.

'Niet opendoen, Daniël, kijk maar eerst wie het is,' zei Rachel angstig.

Daniël strompelde met kleine, trage schreden over de ouderwetse vloer, die eigenlijk meer weg had van een dambord, en schoof vol argwaan het kleine metalen plaatje van de deurspion opzij. Hij zag een grote, slanke jonge man staan met krullend haar tot op zijn schouders.

'Wie bent u, wat wilt u van ons?' vroeg Daniël nerveus.

'Ik kom gewoon om iets te vragen, Daniël,' probeerde de man hem gerust te stellen.

‘Hoe ken je mijn naam?’ vroeg hij geschrokken.

‘Herken je mij dan niet? Ik kom soms langs als uw postbode, maar u herkent mij waarschijnlijk niet omdat ik normaal mijn pet ophEB.’

Nu pas herkende Daniël de jongeman, die zich voorstelde als Sander.

Daniël opende de deur eerst op een kier en na enkele seconden, nadat hij de jongeman van kop tot teen had opgenomen, pas helemaal.

‘Excuseer, jongen, maar we zijn enkele weken eerder het slachtoffer geweest van een overval in ons eigen huis,’ verontschuldigde hij zich.

‘Sneu om dit te horen, Daniël, maar ik kom met goede bedoelingen,’ zei Sander geruststellend.

Sander deed nu zijn best om uiterst vriendelijk te zijn en Daniël meer op zijn gemak te stellen, want hij zag dat hij nog steeds overstuur was.

‘Maakt u nog drukwerk, Daniël?’ kwam Sander ter zake.

‘Enkel voor particulieren en kleine verenigingen.’

‘Ik had graag visitekaartjes laten drukken met “niets” erop.’

‘Hoe bedoelt u met “niets” erop? Blanco, bedoel je?’

‘Nee, helemaal niet, er moet enkel “niets” op vermeld staan,’ sprak Sander nogal verlegen.

Daniël hoorde niet goed wat de jongeman hem zei omdat Mickey als een bezetene tegen de keukendeur sprong. Zijn vreselijke grauwen liet niks aan de verbeelding over. Had de waakzame viervoeter de kans gekregen, dan had hij de bezoeker verslonden. Dat kwam omdat hij nooit een bezoeker te zien kreeg. Hij was van een lieve puppy uitgegroeid tot een asociaal monster. Zelf had het dier daar natuurlijk geen enkele schuld aan.

‘Ik begrijp het niet goed, kun je het eens tekenen op papier wat je nu juist wilt?’ vroeg Daniël verbolgen.

Daniël reikte hem een blanco A4 aan en Sander schreef met grote letters in het midden ‘NIETS’.

‘Dus er moet niks op?’ sprak Daniël nog altijd vol onbegrip. ‘Enkel “niets”. Gewoon “NIETS”.’

Eindelijk begon Daniël het plaatje te snappen en hij vroeg de jongeling waarom hij dergelijke kaartjes wilde laten drukken.

‘Omdat ik gewoon niets ben,’ zei die mysterieus.

Bij deze woorden keek hij Daniël recht in de ogen. Daniël zag in Sanders ogen iets rusteloos. Een rusteloosheid en onzekerheid zoals men die enkel bij jongeren aantreft.

‘En hoeveel had je er gewenst?’ wilde Daniël weten.

Bij deze vraag viel de jonge postbode enigszins uit de lucht.

‘Neem maar tweeduizend,’ zei hij onnadenkend.

‘Tweeduizend? Oké... volgende week mag je ze komen ophalen, het zal rond de tachtig euro kosten.’

Sander had verwacht dat het hem tweehonderd euro zou kosten, maar blijkbaar hanteerde Daniël nog prijzen uit de jaren zestig van de vorige eeuw.

De jonge postbode, die zeer blij was dat hij levend uit het huis was weggeraakt, sprong vlug op zijn fiets en keek niet meer om bij het wegrijden. Daniël keek hem na tot hij uit het zicht was.

‘Wat een vreemde snuiter,’ zei hij halfzacht terwijl hij de deur dubbel sloot.

Daniël loste Mickey uit de keuken en die ging onmiddellijk woest tegen de voordeur aanspringen.

‘Stil, Mickey! Stil!’ riep Rachel vanuit de zetel.

Mickey mocht heel de dag blaffen en grauwen, maar om zeven uur moest het muisstil zijn in huis, want dan keken ze naar het journaal.

‘Wie was het?’ vroeg Rachel nieuwsgierig.

‘Een postbode die naamkaartjes wilde,’ stelde hij Rachel gerust. ‘Heb ik iets gemist?’ vroeg Daniël.

‘Nee, jongen, je weet dat de eerste vijftien minuten voor de liberalen zijn,’ sprak Rachel met enige teleurstelling en gelatenheid.

De rest van het journaal leek zoals gewoonlijk onheilspellend. De helft van de politie-interventies bestond volgens de geïnterviewde uit het oplossen van intrafamiliaal geweld. Ook verslavingen van allerlei vormen staken meer en meer de kop op. Drugs, computerspelletjes, porno en zaken die men zelf zo gek niet kon bedenken. Maar zo hadden de leiders het graag, want wat moest men anders met de massa, die in deze moderne tijden overbodig was geworden? Men moest de meute enkel het gevoel geven dat men met hun problemen begaan was. In vroegere tijden werd nog eens de geboorte van een pandabeer getoond om de mensheid wat hoop te geven, maar ook dat had men ‘de nuttelozen’ ontnomen. In plaats daarvan toonde men het nummer van de zelfmoordlijn. Dus mocht je het al vergeten zijn dat je depressief of overbodig was, dan werd je er prompt aan herinnerd.

Alles waar deze moderne maatschappij voor stond, stotte hen tegen de borst. Rachel en Daniël waren katholieke christenen in hart en ziel. Sociaal contact hadden ze, behalve in de kerkgemeenschap en met enkele familieleden, in hun leven zelden gehad. Niettemin stonden ze altijd klaar om anderen te helpen of een plezier te doen indien hen dat gevraagd werd.

Dat wilden ze ook doen enkele weken geleden, toen een jongeman aanbelde op klaarlichte dag om koekjes te verkopen voor een of ander goed doel.

Op het moment dat Daniëls portefeuille tevoorschijn kwam om een goede daad te stellen, haalde de man een mes boven en bedreigde hem. Hij trok de buit uit zijn hand en rende ermee weg.

Na enkele dagen had een Soedanese vrouw Daniëls portefeuille teruggevonden op straat. Enkel het geld was verdwenen, de rest was nog allemaal aanwezig. Daarna waren beiden dagen in shock en wilden ze voor niemand nog de deur opendoen. Ze volgden, sinds de bewuste overval, alles wat gebeurde in de straat nauwgezet vanachter het raam.

Na het nieuws stopte Daniël Rachel in bed en zelf luisterde hij in zijn kamer nog naar de completeen op Radio Maria. Hij ging nooit slapen zonder naar de completeen te hebben geluisterd. In vroegere tijden was hun avondritueel de vespers in de lokale paterskerk geweest, maar die was al bijna dertig jaar afgebroken. Het waren volgens Daniël en Rachel nu tijden om 'je deur te sluiten en thuis te bidden'.

Een levensstijl zoals die van de familie Lambert werd in 2036 door de jongere generaties compleet verguisd. Velen van de huidige generatie zouden hetgeen zich afspeelde ten huize Lambert zelfs niet meer begrijpen. Zelfs bij hun grootouders konden de jongeren een dergelijke levenswijze niet meer aantreffen, want die wilden in deze verschroeiende tijden ongeacht hun leeftijd ook ‘modern’ zijn. Daniël zag op straat soms tachtigers met witte of roze sneakers, die hen waarschijnlijk waren opgedrongen door hun echtgenotes. Iets wat hij compleet belachelijk vond. Vroeger waren het de ouderen die de toon zetten. Nu waren het, met alle gevolgen van dien, de jongeren, beklagden Daniël en Rachel zich.

De bescheiden rijwoning van het geslacht Lambert bevond zich in de Sint-Franciscusstraat in het Vlaamse Kuddegem. Zelden waren ze buiten hun stad geweest, tenzij voor familiebezoeken dan. Ze waren honkvast en vonden dat ‘ze ergens anders niks verloren hadden’. Als ze ons nodig hebben, zo luidde hun filosofie, dan weten ze ons wonen.

‘Moderne’ klanten die het huis en zijn achterliggende kleine drukkerij betraden, waren onder de indruk van het gegeven dat de tijd er was blijven stilstaan. De eerste spreuk die ze onder ogen kregen was ‘God ziet mij, hier vloekt men niet’. Deze spreuk werd begeleid door een alziend, schrikwekkend oog. Dit gezegde liet, net als Mickey, die ze nooit te zien kregen, een

bange indruk na op sommige klanten. Een andere spreuk die ophing in de hal en die verkondigde dat ‘Oost west, thuis best’ was, vonden de Lamberts een waarheid als een koe.

In alle woonruimtes stond en lag alles overhoop. Het leek er meer op een hindernisparcours dan op een woning. Er hingen in de verschillende kamers bidprentjes van pater Pio, Antonius van Padua, de heilige Rita en zelfs van Jozef van Cupertino en de Franse priester Vianney. Opmerkelijk was dat er geen enkele foto te bespeuren was van een paus. Wanneer Daniël in zijn jeugd wekelijks naar de kerk begon te gaan met zijn ouders, had hij zijn vader eens gevraagd waarom er geen foto’s van de paus in huis waren.

‘De paus doet wat de wereld wil en niet wat God wil,’ luidde het kordate antwoord van zijn vader.

Zijn moeder had daarbij de handen voor het gezicht geslagen en vroeg George geen dergelijke ‘zondige’ zaken te vertellen tegen hun zoon. George, die een autoritair karakter had, bleef echter hardnekkig vasthouden aan zijn mening.

Toch stemden de Lamberts al jaren onafgebroken op de christendemocraten. Zo kozen ze voor het ‘minste kwaad’, luidde hun opinie.

Daniël was de enige zoon van George en Rachel. Sinds zijn jeugd was hij overbeschermd. Het leven thuis was als in een benedictijnenklooster. Ora et labora, bidden en werken. George stond, toen hij nog leefde, om vijf uur op om de ochtenddienst in de paterskerk bij te wonen. Daarna reed hij door naar de drukkerij waar hij toentertijd werkte. Rachel, die enkel het huis uitging om boodschappen te doen, zorgde voor Daniël als was hij een goudklomp. Ook zijn grootouders, die nog bij hen inwoonden in zijn jonge kinderjaren, vertroetelden hem. Jaren

had het koppel geprobeerd om een kind te krijgen. Op latere leeftijd was dat uiteindelijk gelukt 'door Gods wil', zoals George het graag uitdrukte. George vergeleek hun situatie met die van de geboorte van de voorloper en profeet Johannes de Doper, die ook op latere leeftijd van zijn ouders, Zacharia en Elisabeth, geboren werd. Om dank aan God te brengen namen George en Rachel iedere week hun 'kleine Johannes' mee naar de heilige eucharistieviering. De reden dat hij geen Johannes heette, zoals zijn ouders graag hadden gewild, was omdat ze de naamkeuze hadden beloofd aan zijn doopouders Herman en Diana.

Op zijn tiende werd Daniël reeds misdienaar. Als leerling scheerde hij evenwel geen hoge toppen. Dat kwam omdat hij er gepest werd. Door dit pestgedrag van zijn klasgenoten kweekte hij een soort rebelsheid, die zich uitte in koppigheid tegenover het schoolsysteem. Daniël was net als zijn ouders zeer zwijgzaam en zelfs nu, na tweeënzestig jaar op deze aardkluut, wist zijn moeder nog niks van de pesterijen die in zijn jeugd hadden plaatsgevonden. Daniël werd gepest vanwege zijn uiterlijk. De natuur was niet kwistig geweest wat zijn uiterlijk betrof. Hij was klein van stuk, mollig en had reeds sinds zijn prille jeugd een bril, waardoor hij bijna zijn eigen ogen niet zag in de spiegel. Bij de maandelijkse eucharistieviering op school stelde hij al gauw vast dat geen enkel meisje oog had voor hem. Ze hadden enkel oog voor de 'oproerkraaiers', stelde hij tot zijn grote frustratie vast. Daniël stopte op zijn zestiende met school en ging bij zijn vader werken, die intussen thuis als zelfstandig drukker was begonnen. Aangezien alle werk thuis plaatsvond, leek de familie nu volledig geïsoleerd van de buitenwereld. De enige mensen die ze nog zagen, waren de klanten en de luttele gelovigen in de kerk. Uiteraard meden ze ook daar, indien ze kon-

den, alle gesprekken en sociale contacten. De reden daarvoor was dat Christus had gezegd 'dat Hij wist wat er in de mensen schulde', een uitspraak die hij zijn vader meerdere malen hoorde herhalen. Op zondag stopten ze traditiegetrouw bij de bakker en kochten drie advocaattaartjes. Die aten ze dan op na de maaltijd. Meestal zaten ze dan met zijn drieën zwijgend aan tafel met als enige geluid op weg naar de dood de ouderwetse staande klok die de tijd genadeloos wegtikte. Er werd geen nutteloos woord gesproken, want ook de tong werd beschouwd als instrument van de zonde.

Van reizen wilden de Lamberts niet weten. De grootste reis die ze ooit hadden ondernomen, was een jaarlijkse uitstap naar de kerk van wijlen broeder Isidoor zo'n tien kilometer verderop. Achter de kerk waren grotten met bidplaatsen gemaakt. Daniël kon daar uren eenzelvig in verdwalen. Het leek erop dat de jongen, net als zijn ouders, niemand nodig zou hebben in dit leven. Ze bezaten geen auto en wilden die ook niet. Als ze al ergens naartoe reisden, iets wat zelden of nooit gebeurde, dan namen ze de bus of de trein.

Met de grote feestdagen bezochten ze Rachels broer en zijn vrouw, die in Roesmuide woonden. Bij deze bezoeken deed Daniël zijn mond niet open. Herman en Diana waren kindeloos gebleven en beschouwden Daniël als hun oogappel. Als die niks tegen hen zei, bleven ze na het bezoek van hun geliefde neef samen in stilte elkaar aankijken, alsof ze dachten: wat moet daarvan terecht komen?

Daniël mocht dan weinig talenten hebben, van de drukkunst gaf hij wel enige blijk van verstand. Door zijn werk was hij soms gedwongen tot sociaal contact, want een goede klant

moest je trachten te behouden, zo had George hem meegegeven.

Een klant waaraan de Lamberts reeds goed hadden verdiend, had hem eens uitgenodigd om te komen biljarten in café De Gilde. Daniël had na de eerste keer de smaak al te pakken, niet alleen van het biljarten, maar ook van het pintelieren.

Op vrijdagavond, na zich aan de lavabo te hebben gewassen met Sunlight-zeep, begaf Daniël zich vanaf dan wekelijks naar zijn uitlaatklep.

Rachel vroeg hem soms of hij 'al iemand had leren kennen'. Daniël wierp haar een wegwerpgebaar en boze blik toe bij deze vraag.

's Avonds sprak George haar daarop aan en zei dat ze hem niet onder druk moest zetten wat het 'vrouwvolk' betrof.

Op straat en op café zat Daniël wel degelijk te gluren naar vrouwen, alleen konden die dat niet zien, want ze zagen zijn ogen niet door zijn dikke brilglazen.

Alsof dat nog niet genoeg was, leed Daniël sinds zijn drieëntwintigste ook nog eens aan flatulentie. De eerste keer dat hem schaamte was overvallen, was bij een spelletje biljart. Wanneer de mensen aan de toog hem raar begonnen aan te kijken wegens de gassen die uit zijn lichaam ontsnapten, droop hij beschaamd en met een belachelijk excuus af naar huis. Gelukkig was er medicatie voorhanden die zijn winderigheid kon temperen. Eerst nam hij op eigen houtje pepermuntolie, maar toen dat niet genoeg bleek, zag hij zich genoodzaakt een dokter te consulteren. Vooral op vrijdagavond nam hij een dubbele portie pillen, omdat hij niet nog eens wilde afgaan in De Gilde.

Zoals hij de beginjaren doorbracht, zo bracht hij ook de meeste jaren van zijn leven door tot zijn geliefde voorbeeld en

vader in 2023 onverwachts overleed. De dood van zijn teerbeminde vader beleefde hij als een grote schok.

Rachels gezondheid was, op haar zesennegentigste, heel zwak geworden en Daniël ontfermde zich met passie dag en nacht over zijn moeder. Af en toe liet hij zelfs zijn biljartavond vallen als ze zich niet goed voelde. Wat hij echter nooit oversloeg, was de zondagse heilige mis. Daniël was op zondag al vanaf acht uur in de kerk om alles op orde te stellen. In zijn kindertijd waren er in iedere buurt kerken geweest, nu ondernam hij een fietstocht van zeven kilometer om God in gemeenschap te kunnen eren.